

[Justitsministeren.]

ikke forpligtede mig til at gå med til at gennemføre. Her synes jeg, fru Else-Merete Ross pegede på noget meget væsentligt, idet hun henviste til menneskerettighedskonventionen. Det kan jo ligge sådan, at det ville være den visse død for en person, som har gjort sig skyldig i flykapring at blive udleveret. Vi får ved dette lovforslag netop mulighed for at pådømme sagen her, og dér synes jeg jo nok, at vores gamle hævdevundne principper om asylret vejer meget tungt, sådan som fru Else-Merete Ross rigtigt påpegede det.

Bemærkningerne om strafferammerne kan vi udmærket godt se på i udvalget. Jeg synes, der er grund til lige at oplyse, hvad de enkelte landes strafferammer går ud på. De findes i lovforslagets bilag 2 — det er side 12 — hvoraf det fremgår, at i Sverige har man en strafferamme på højst 4 år, men så står der, at hvis forbrydelsen er grov, kan der straffes med fængsel indtil 10 år, altså som efter den danske lov. I Norge har man fængsel fra 2 år indtil på livstid, men under særlige formildende omstændigheder kan straffen gå ned under dette lavmål. Hvor er egentlig forskellen? I Finland har man mindst 2 og højst 12 år. Forskellen er nu ikke så forfærdelig stor. Med andre ord overlader man til domstolene inden for de givne rammer at fastsætte en passende reaktion på den begåede lovovertrædelse.

Jeg takker som sagt for tilslutningen og skal være parat til at medvirke ved udvalgsbehandlingen.

Per Federspiel: Jeg er ikke uenig med justitsministeren i, at udlevering naturligvis ikke bør være undtagelsesfrit, men det, som jeg synes må være ganske afgørende, er, at det fastslås, at udlevering er noget, man må regne med. Den polske flygtning, der har været nævnt, kunne man ikke udlevere, fordi han ikke på forhånd havde kunnet regne med, at dette ville ske. Hvordan man så administrerer reglen, er en anden side af sagen, men skal der være en effektiv prævention i disse bestemmelser, må de, der må formodes at sætte sig ind i forholdene i andre lande, inden de kaprer et fly, være klar over, at der er en nærliggende risiko for, at de vil blive udleveret. Det er blot dette, jeg gerne vil have fastslået.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Efter denne fortolkning er jeg ikke meget uenig med hr. Per Federspiel.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om voldgift.

(Lovforslaget (nr. 52) findes i tillæg A. sp. 891, fremsættelsen i tidenden sp. 948).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Tastesen: Vi står her over for et lovforslag, som der er udtalt stærk tvivl om behovet for fra en række myndigheder og organisationer. Vi har nemlig klaret os udmærket igennem årene, uden at der har eksisteret en lov om voldgift. Det er klart, at der til stadighed er opstået interessetvister, men disse er blevet afgjort af voldgiftsmænd, som parterne selv har udpeget, og det er gået udmærket.

Baggrunden for denne retstilstand har bl. a. været Danske Lovs bestemmelser om, at afgørelse truffet af voldgiftsmænd i henhold til parternes aftale er bindende og ikke kan underkendes af domstolene. Når man trods denne gode retspraksis alligevel fremsætter et lovforslag, er det, efter hvad jeg kan forstå, ikke for at bringe orden, hvor alt i forvejen er såre godt, men for at kunne tiltræde nogle internationale konventioner om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske voldgiftskendelser samt en konvention om international handelsvoldgift. Når lovforslaget af denne grund er blevet nødvendigt, kan jeg udtale min tilfredshed med, at det har fået en kort og en klar tekst.

Jeg kan også på mit partis vegne udtale tilfredshed med, at lovforslaget giver en klar linje for, i hvilke situationer domstolenes